

Láska
s barbou
pomaranča

ANDREA BOLDIŠOVÁ

E

www.elist.sk

ANDREA BOLDIŠOVÁ

Láska
s barbou
pomaranča

E

Autor: © Andrea Boldišová
Obálka: © Matej Faltin
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Tlač: Tešínska tiskárna a.s., Český Tešín
Rok vydania: 2019

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-197-6

*Skôr ako si bola počatá, chcela som ťa.
Skôr ako si sa narodila, ľúbila som ťa.
Skôr ako si bola hodinu na svete, zomrela by som pre teba.
Taký je zázrak života.*

Maureen Hawkins

1. kapitola

NIKI

„Vitaj opäť medzi nami, Niki,“ srdečne ju privítal Boris, majiteľ vzdelávacej agentúry, a podal jej pohár so šampanským. „Už si nám chýbala.“

Niki sa usmiala, nečujne ťuknúc svojím pohárom o Borisov. Príjemne ju prekvapil, keď v deň jej návratu do práce po troch rokoch materskej dovolenky zorganizoval malé posedenie. Nielenže zohnal šampanské, dokonca objednal aj obložené chlebíčky a pagáče. Nevšedné občerstvenie na začiatku pracovného dňa padlo všetkým vhod.

„Takmer sme zabudli, ako vyzeráš,“ nadhodila Milada.

„Ja som na to teda nezabudol,“ zakontroval starší kolega Ivan, „ale musím uznať, že materstvo ti prospieva, pekne si sa zaguľatila.“

„A vraj dievčatká berú mamám krásu. O tebe to vôbec neplatí,“ zložila jej nezvyčajný kompliment Milada.

Pri zmienke o dcérke ju zaplavila vlna lásky, no zároveň i strachu, ako zvládne dnešný prvý deň v škôlke. Nikdy predtým sa neodlúčili. Celú noc ani oka nezažmúrila, nevedela si predstaviť, ako odloží Janku na cudzom mieste plnom neznámych ľudí. Učiteľka ju ubezpečila, že sa nemá čoho báť, na reakcie detí v prvý deň odlúčenia sú zvyknutí. Veď každé dieťa raz musí prísť prvýkrát. Napriek tomu mala z toho zlý pocit.

„Dovoľ, aby som ti predstavil našu novú kolegýňu,“ obrátil sa Boris na mladé žieňa, stojace nenápadne v rohu miestnosti. „To je Linda, posledný rok ťa zastupovala, a keďže sa nám osvedčila, necháme si ju. Bude robiť hlavne

mimobratislavské školenia, predpokladám, že teraz nebudeš chcieť cestovať.“

Niki prikývla. Bola to jedna z podmienok, na ktorých trvala, keď s Borisom rozoberali jej návrat do práce. „Budete sedieť spolu v kancelárii,“ dodal.

„Ahoj, som Linda,“ spontánne Niki zatykala a natiahla k nej ruku, milo sa usmievajúc.

Niki jej úsmev opätovala. „Ahoj, teším sa na našu spoluprácu.“

„Aj ja,“ tuhšie jej stisla dlaň Linda.

Niki sa zdala na prvý pohľad sympatická, a to nielen vďaka priamemu pohľadu a pevnému stisku ruky. Premeerala si ju pozornejšie. Napriek tomu, že bola nižšia a štúpľa, pôsobila veľmi energicky. Okrem zvýraznených očných liniek nemala žiaden mejkap, vďaka čomu vyzerala prirodzene. Jej kultivovaný prejav ešte umocňovali elegantné trojštvrťové šaty. Podľa Lindinej srdečnej reakcie boli ich sympatie obojstranné.

„Vitaj späť,“ štrngla si s ňou kolegyňa Klára, s ktorou až do materskej sedela v spoločnej kancelárii. „Hoci o tebe veľa nevieme, ale aj tak si naša,“ podpichla ako zvyčajne, narážajúc na Nikino tajnostkárstvo. Nikdy nehovorila o sebe veľa. Mala na to však svoje dôvody. Človek predsa nemusí vykladať každému, s kým sa stretne, o svojom súkromí.

Veru, veľa toho o mne neviete, zamyslela sa Niki. Viete, že mi zomreli rodičia, ale nemáte ani šajnu, za akých tragických okolností. Viete, že žijem s Ľubošom, no netušíte, že trvalo celých desať rokov, kým sme sa dali dokopy. Viete, že s ním vychovávam dcérku, ale ani vo sne by vám nenapadlo, že možno nie je Jankiným biologickým otcom. Jediný, kto o tom všetkom vie, je Bublínka, no o jej existencii nemáte ani poňatia.

„Dúfam, že nám prinesieš ukázať malú a nebudeš ju schovávať len pre seba,“ nedala jej pokoj Klára.

„Neboj, privediem ju, možno aj dnes, ak nevydrží v škôlke.“ Niki automatickým pohybom skontrolovala hodinky. Opäť sa jej zmocnila neistota.

„Žiadne také, malá si ťa užila akurát dosť, nech si zvyká na kolektív,“ rozptýlil jej materinské pochybnosti Boris. „Tento týždeň sme ti síce nenaplánovali žiadne školenie, ale od budúceho ideš naplno,“ vyhrážal sa jej napoly žartom, napoly vážne.

„S tým rátam, šéfe,“ naskočila Niki na jeho tón, hoci jej nebolo všetko jedno.

„Ak by si mala záujem, môžeš začať trebárs aj s tréningom o konflikte,“ žartoval Boris na margo jedného nevydareného školenia. „Klára sa určite poteší, ak ju odbremeníš, však?“ mrkol na kolegyňu, ktorá súhlasne prikývla.

Niki zagúľala očami. „Už sa teším.“

„A ja sa konečne môžem vrátiť k manažérskym školeniam a nemusím všetkým tým trúbam vysvetľovať, o čom je medziľudská komunikácia,“ pridala sa kolega Dušan, na čo sa všetci na čele s Borisom schuti zasmiali.

Tak tomu verím, povedala si Niki. Dušan o sebe vždy s obľubou vyhlasoval, že má na viac a vyučovať obyčajných referentov či administratívnych pracovníkov považoval za stratu času.

„Len si daj pozor, aby ťa tí tvoji manažéri neprevalcovali, Duško,“ zarypla Klára, ktorá nikomu neostala nič dlžná a vždy hovorila, čo si myslí. Zrejme mala svoje dôvody, prečo bola taká, no Niki po nich nikdy nepátrala.

„Neboj, dám si pozor,“ hlesol Dušan dvojzmyselne a zachechtal sa. Ostatní sa k nemu s radosťou pridali.

„Dost' bolo zábavy, decká, ide sa do práce,“ ukončil ich prekárание Boris a s úsmevom kolegom pripomenul: „A nezabudnite si dať žuvačku.“

„Ahoj, Janka, tak som tu,“ zvitála sa s dcérkou, ktorá sa jej vrhla do náručia s radostným výkrikom: „Ahoj, mamíí!“

Hoci z roboty odchádzala už o tretej, ledva tam obsedela. Nikdy by si nebola pomyslela, že sa z práce bude tak ponáhľať. Dnes však už nebola jediným zmyslom jej života. Svoj najväčší poklad práve zvierala v náručí.

„Ako si sa mala? Zvládla si to?“ zasypala dcérku otázkami.

Malá hrdo prikývla.

„Pravdaže to zvládla,“ potvrdila učiteľka, ktorá jej prišla v ústrety. „Robili ste si zbytočné starosti, pani Kamenská. Janka sa držala statočne, je to už veľká slečna a má tu ochrankyňu, však, Sofia?“

Až vtedy si Niki všimla asi päťročné dievčatko s dvoma tmavými vrkočmi, ktoré stálo obďaleč a ochotne prisvedčilo: „Nebojte sa, teta, dám na ňu pozor.“ Znelo to neuveriteľne rozumne a dospelo, a Niki namiesto pobavenia pocítila úľavu.

„Sofia je moja kamalátka, hláme sa spolu,“ doplnila Janka významne. Niki sa na ňu usmiala a v duchu si povedala: Kiežby som si i ja tak rýchlo vedela získať kamarátku.

„Rozlúč sa s pani učiteľkou aj so Sofiou, ideme domov.“

„Dovidenia,“ pozdravila Janka učiteľku a opatrne pozrela na kamarátku: „Budeš tu aj zajtla?“

„Jasné,“ prikývlo dievčatko so širokým úsmevom.

„Tak ahoj.“

„Ahoj zajtra,“ zamávala jej Sofia.

„Takže sa ti tam páčilo?“ opýtala sa Niki, keď usadila malú do detskej autosedačky a vycúvala na hlavnú cestu.

„Áno,“ súhlasne odvetila Janka.

„Srdiečko, ak by sa ti čokoľvek nepáčilo, môžeš mi to povedať, rozumieš?“ obzrela sa na dcérku.

Mlčky prikývla.

„Naozaj bolo všetko v poriadku?“ vyzvedala ďalej, lebo dcérka jej pripadala akási nesvoja.

„Naozaj.“

„Čo ste papali na obed?“ spýtala sa, kým stáli na semafore.

„Zeleninová polievocku a mäsko, kuliatko,“ dodala malá.

„A chutilo ti?“

„Hm,“ zahmkala Janka neurčito.

To bude asi tou zmenou, pomyslela si Niki. Doteraz bola zvyknutá iba na domácu stravu. Keď naskočila zelená, pozrela na dcérku v spätnom zrkadle: „Čo by si si dala na večeru?“

„Kakavko!“ vyhrkla Janka spontánne, očividne ožijúc.

„Kakavko,“ zopakovala po nej Niki a nevdojak ju pichlo pri srdci. Vždy keď spomenuli kakao, vybavila sa jej Mirkina tvárička, veľké úprimné očká, ktoré ju prosili, aby zostala s ňou. Ktovie, ako sa má. Prešlo takmer tri a pol roka, odkedy sa videli naposledy. Musí mať už deväť rokov. Určite je z nej veľká školáčka. Hádám si na mňa ešte niekedy spomenie, pomyslela si smutne.

„Tatinko je už doma?“ vyrušila ju z úvah dcérkina otázka.

„Neviem, srdiečko, nevolal mi. Asi má veľa práce. Dáme si kakavko a pozrieme si spolu rozprávku, kým príde, dobre?“

„Doble,“ odvetila trochu nechotne.

Janka a Ľuboš mali pekný vzťah. Napriek svojmu veku bol stále chlapčensky hravý. Dokázal sa s ňou zabaviť celé hodiny. A keďže mal už skúsenosti s výchovou svojho syna, vedel sa o Janku postarať. Keď sa narodila, často si brával robotu domov, aby mohol byť so svojimi dievčatami, ako ich volal. Niki mu zase rada pomohla s prekladmi, mala pocit, že je užitočná a po celodennej starostlivosti o malú to bola pre ňu príjemná zmena. Napokon, bola to jediná možnosť, ako komunikovať v rodnom jazyku – nemčine. Občas sa pristihla, ako sa malej prihovára po nemecky a tá sa na ňu začudovane pozerá, tak sa rozhodla nemiešať jazyky a začať ju učiť inú reč, až keď trochu podrastie.

Kým Ľuboš dorazil domov, bolo sedem hodín. „Prepáč, skôr som to naozaj nestihol,“ ospravedlňoval sa hneď vo dverách. „Mal som urgentný preklad.“

„Asi si budeme musieť zvyknúť na nový režim,“ skonštatovala Niki, nalievajúc do šálok teplý čaj.

Ľuboš pokrčil plecami. „Bez tvojej pomoci mi to ide pomaly.“

„Ale prosím ťa. Si výborný prekladateľ.“

„Neviem,“ zapochyboval.

„A čo si robil, kým som ti nezačala trochu pomáhať?“

„Prekladal, prekladal a...“ nedokončil, lebo k nemu z obývačky pribehla Janka, a naradostene sa naňho vrhla: „Ahoj, tati!“ Niki jej dovolila ešte chvíľu pozeráť televíziu, hoci bola oblečená v pyžamku a mala vyčistené aj zúbky. Prvý deň v škôlke jej dal poriadne zabráť. Už skoro hodinu ospalo vyzivovala, no za každú cenu chcela vyčkať na tatinov návrat z práce.

„Ahoj, princezná.“ Ľuboš ju vzal na ruky, dal jej pusu na noštek a postrapatil vlásy. „Ako sa dnes malo moje dievčatko?“

„Doble, mám novú kamalátku Sofiu,“ zvestovala Janka.

„Nehovor. Tak rýchlo?“

Malá prikývla. „Sofia je už veľká, má päť lokov,“ ukázala na prstekochoch.

„Fíha. Tak to ju musíš poslúchať,“ brnkol jej po nose.

„Budem,“ naširoko sa usmiala Janka. Ľuboš ju zložil na zem a obrátil sa na Niki: „A čo mamina, ako dopadol tvoj prvý deň v práci?“

„Okej. Predstav si, Boris mi pripravil slávnostné privítanie aj so šampusom. Skoro som odpadla.“

„Vážne? To by som nečakal. Pekné od neho,“ uznanlivo pokýval hlavou.

Niki sa naňho pozorne zahľadela. Vyzeral unavený, pod očami mal tmavé kruhy, líca pochudnuté. Najvyšší čas, aby si niečo zajedol. „Budeš večerať?“

„Áno,“ potešil sa, „som hladný ako vlk.“

„Vlk?“ spýtala sa Janka prekvapene a vzápätí zazívala. Na viečka jej nástojčivo sadal spánok, len s námahou formulovala slová: „Ale nezješ nás.“

„Nie,“ zasmial sa Ľuboš, „ak mi mamina dá niečo papať. No najprv ťa, Karkulka, uloží do postele.“

„Jáj!“ zvýskla, keď ju opäť vzal na ruky, a drobnými rúčkami sa mu zakvačila okolo krku.

2. kapitola

„Nezabudnite, že komunikácia nie sú len vypovedané slová, dôležitý, ak nie dôležitejší, je spôsob, ako ich vyslovíme a ako sa pri tom tvárime. Verbálna komunikácia v porovnaní s neverbálnou predstavuje zanedbateľnú časť, no zároveň nenahraditeľnú,“ dodala Niki s úsmevom. Nečakane sa jej v mysli vynoril Mirov prekvapený výraz, keď sa spýtal, či sa kvôli siedmim percentám z celkovej komunikácie učíme cudzie jazyky a úsmev jej zamrzol. Netušila, že aj po štyroch rokoch ju pri spomienke naňho ovládne smútok. Keď bola s Jankou doma, myšlienky na Mira potláčala do úzadia, hoci niekedy sa pristihla, ako na dcérkinej tvári hľadá podobné črty. Keď ju raz dojčila, malá sa na ňu pozrela takým zvláštnym úprimným pohľadom, aký poznala z Mirových očí. Keď sa však vzápätí zasmiala, povedala si, že je to celý Ľuboš. Janka si z oboch rodičov vybrala niečo, a tak si to zmixovala, že sa neponášala ani na mamu a ani sa na základe vonkajšej podobnosti nedalo určiť, kto je jej otcom. Jediné, v čom sa od Niki a Ľuboša viditeľne líšila, boli vlásky. Mala ich tmavé a vlnité.

„Skôr než odídete, odovzdajte mi, prosím, dotazníky spokojnosti,“ prihovorila sa účastníkom na záver tradičnou formulkou. „Ďakujem za pozornosť a želim vám veľa úspechov v medzilidskej komunikácii.“

Miestnosťou zašumelo a ozvalo sa niekoľko protirečiacich hlasov: „To určite... Ešte veľa vody pretečie Dunajom, kým to zvládneme... Keby som tak vedel komunikovať so svojou ženou...“

„Chce to trpezlivosť a veľa cviku,“ zakontrovala Niki. „Nevzdávajte sa.“

Vzápätí sa ozvalo poďakovanie: „Ďakujeme, Niki, veľa šťastia aj vám.“

Keď prišla do kancelárie, našla tam Lindu, ktorá sa vrátila z dvojdnového školenia v Banskej Bystrici a práve si vybalovala veci.

„Ako dopadol tvoj prvý tréning?“ opýtala sa.

„V pohode,“ odvetila Niki popravde. Spočiatku pochybovala, či sa dokáže dostať do niekdajšej formy a či sa jej návrat neskončí veľkým fiaskom. No po úvodnom predstavení sa a navodení správnej atmosféry z nej tréma opadla a cítila sa vo svojom živle. Naozaj sa to nezabúda, povedala si natešene, keď sa jej podarilo účastníkov zaujať i pobaviť. Zdalo sa jej, akoby tie tri roky boli celkom zmazané. Akurát nesmela myslieť na Janku, vtedy strácala koncentráciu a mohlo ju to vyhodiť z konceptu. Rovnako ako ju vyhodila z konceptu myšlienka na Mira. Mohla predpokladať, že na školení, pri ktorom sa zoznámili, si ju spomienky nájdu. Ktovie, ako sa má, uvažovala. Hádám sú s Monikou šťastní.

„Počuj, čo keby sme niekedy skočili na kávu?“ vytrhla ju z myšlienok Lindina otázka. „Pokecáme a lepšie sa spoznáme, čo ty na to?“

Niki pokrčila plecami. „Nedbám.“

„A nešli by sme aj dnes? Som veľmi unavená, potrebujem vypnúť.“

„Prepáč, ale dnes nie. Ponáhľam sa za malou, už meškám.“ Niki mrkla na hodinky.

„Okej, tak inokedy,“ prikývla Linda s pochopením.

3. kapitola

„Dobrý deň, pani Janka,“ pozdravila Niki.

„Nika, Janka, vitajte, počte ďalej,“ pozývala ich natešená Bublínka dnu. „Rada vás vidím.“

„Ahoj, Bublínka.“ Malá spontánne objala krstnú mamu okolo kolien.

Niki a profesorka Bublínová vyprskli do srdečného smiechu, ako vždy, keď ju malá oslovila Bublínka. Keďže ona sama sa volala Janka, bolo jej čudné oslovovať pani Janku rovnako. A tak jej Bublínka navrhla túto prezývku, ktorou ju medzi sebou volali všetci bývalí študenti, no Janka jediná mala výsostné právo vyslovovať ju nahlas.

„Ako sa mávate, dievčence moje?“ Bublínka si ich obe pozorne obzerala, len čo sa usadili v kuchyni.

„Dobre,“ odvetila Niki, „len už obe zarezávame.“ Významne pozrela na dcérku.

„Tuším si pochudla, Janinka,“ pohladila Bublínka krstnú dcéru po líčku. „Vždy si bola tenučká, ale teraz sa mi zdá ešte tenšia.“

Niki sa na dcérku prekvapene pozrela. Žiadny výrazný rozdiel v jej hmotnosti nezaznamenala, možno preto, lebo ju mala stále na očiach. „To viete, chodí do škôlky, už to nie je domáca strava.“

„Aj si nejaká poblednutá,“ prizrela sa malej ustarostene. „Nechodíte na slniečko?“

„Chodíme, hlávame sa vonku,“ odvetila Janka. „So Sofiou.“

„So Sofiou? Kto je to?“ vyzvedala Bublínka.

„Moja kamalátka.“

„Je to väčšie dievčatko zo škôlky,“ doplnila Niki.

„Aha,“ prikývla Bublínka. „A kde ste nechali tatína?“ čudovala sa.

„Placuje,“ odvetila malá smutne.

„V sobotu?“ pobúrene krútila hlavou. „To nie je normálne. Kto to kedy videl pracovať aj cez víkend. Nemali by ste mu to dovoliť.“

Janka sa s výčitkou obrátila na mamu. „Hovolila som, aby šiel s nami.“

„Viem, zlato,“ pohladila ju Niki po hlávke. „No tatínko nemohol, musí stihnúť termín.“

„Termíny, termíny, samé termíny. Čo vy mladí dnes máte zo života?“ Bublínka sa neprestávala rozhorčovať. „Veď robota vám neutečie, nie je zajac, ale víkendy, ktoré máte stráviť s rodinou, sa už nevrátia.“

„Máte pravdu, pani Janka, ale čo narobíme? Nervózny tatínko, ktorý stále pozerá na hodinky, je nám nanič. Len poka-
zí náladu.“

„To je teda fakt,“ buchla Bublínka dlaňou do stola a vstala, aby nakrájala koláč. „Dajte si, dievčence, aj za tatína.“ Postavila pred ne tanieriky s jablkovým koláčom, ktorý mala Niki najradšej, a Janka za ňou nijako nezaostávala. No dnes hľadela na koláč akosi obozretne, akoby sa bála doň pustiť.

„No tak, Janka, papaj, veď to je koláčik, ktorý máš tak rada,“ posmelila ju Niki. „Jablkový.“

„Viem,“ povedala malá smutne a vzala si kúsok. Hodnú chvíľu prežúvala, tváriac sa čudne.

„Nechutí ti?“

„Chutí,“ odvetila nepresvedčivo a odkrojila si ďalší kus.

„Len si daj, moja, od tohto určite príberieš,“ potľapkala ju spokojná Bublínka po drobnej rúčke.

4. kapitola

Kým sa Niki po školení vyčerpaná dotiahla do kancelárie, bolo trištvrte na päť. Ešte šťastie, že dnes malú zo škôlky vyzdvihne Ľuboš, inak by tam, chúd'a, zostala medzi poslednými. Dúfam, že mu neprišiel žiadny mimoriadny preklad, pomyslela si znepokojene a rýchlo siahla po mobile.

„Tak čo? Už ste doma? Všetko okej?“ zasypala Ľuboša otázkami, len čo zdvihol.

„Áno, sme v poriadku, malej nič nechýba,“ upokojoval ju.

Od úľavy si vydýchla. „A čo ty? Stihol si všetko?“

„Stihol,“ zatiahol tónom, ktorý prezrádzal, že to nie je úplná pravda, a potom zo seba vysypal: „No... nie celkom, niečo som si zobral aj domov. Keď sa Janka napapá a bude sa hrať, dokončím to. Neboj, zvládneme to, nemusíš sa naháňať.“

Ešteže máme vynález s názvom notebook a môžeme pracovať aj doma. Inak by naše deti zostávali v škôlke do neskorého večera. Potom by sa im už ani neoplatilo chodiť domov, pomyslela si ironicky a nahlas povedala: „Zabalím to tu a prídem. Len sa cestou zastavím v obchode.“

„Niki, sme v pohode, nenaháňaj sa,“ zopakoval Ľuboš dôraznejšie. „Dohodli sme sa, že dnes malú vyzdvihnem aj uložíť spať ja. Potrebuješ trochu vypnúť. Zvládnem to. Alebo o mne pochybuješ?“ dodal dotknuto.

„Nie, ale...“

„Žiadne ale,“ prerušil ju tónom neprípúšťajúcim odpor. „Oddýchni si trochu.“

Keď dohovorili, Niki sa zhlboka nadýchla a vydýchla. Nerada nechávala všetko na Ľuboša, v kútiku duše pochybovala, či to zvládne. No únava a jeho presvedčivé slová na

ňu zapôsobili. Asi má pravdu, mala by som na chvíľu vypnúť, povedala si.

„Počuj, ako si dnes na tom s časom?“ opýtala sa Lindy, ktorá ešte sedela nad prípravou ďalšieho tréningu.

V očiach sa jej zračila únava, bolo vidieť, že sa premáha, aby to dokončila. Ospalo pozrela na hodinky a spýtala sa: „Prečo?“

„Nezašli by sme na kávu? U nás má dnes službu Ľuboš,“ významne nadvihla obočie Niki.

Kolegyňa očividne ožila. „No... nikto ma doma nečaká a na toto kašlem. Aj zajtra je deň.“ Mávla rukou nad kopou papierov a zavrela poznámkový blok. „Poďme!“

„Ako sa ti páči u nás vo firme?“ spýtala sa Niki, keď sa usadili v najbližšej útulnej kaviarni neďaleko Starej tržnice. Obe boli také unavené, že sa im nechcelo dlho motať sa po meste.

„Je to fajn, táto práca ma baví. Predtým som robila podnikovú psychologičku, samé pohovory a IQ testy. Toto je zaujímavejšie, až na tie služobky. Keď šoférujem naspäť, ledva vidím.“

„S tým mám bohaté skúsenosti,“ prisvedčila Niki a s istou dávkou nostalgie načrela do svojich spomienok: „No na druhej strane je to pestré, noví ľudia, nové miesta, nenudíš sa.“

Kolegyňa sa usmiala. „Robíš to už dlho, však?“

„Takmer desať rokov, samozrejme, ak odrátam materskú.“

„Dobrý deň, dámy, čo vám prinesiem?“ prerušil ich debatu sympatický úslužný čašník.

„Dve kávy,“ odvetili takmer súčasne.

„Piccolo alebo lungo, alebo...“

„Piccolo bez mlieka,“ odvetila Niki a Linda sa k nej pridala.

„Hneď to bude.“ Čašník s očarujúcim úsmevom odišiel k pultu.

„Nikdy si nerobila nič iné?“ vrátila sa Linda k téme.

„Začínala som v prekladateľskej agentúre, tam som sa zoznámila s terajším manželom, teda... partnerom,“ opravila sa Niki.

„Nevedela som, že ste spolu už tak dlho,“ povedala začudovane.

„Práveže nie sme. Vtedy bol zasnúbený s inou ženou, aj si ju vzal a mali spolu syna. No potom sa rozviedli.“ Sama bola prekvapená, s akou ľahkosťou o tom hovorí. Lindine úprimné oči vzbudzovali dôveru.

„Ach tak,“ prikývla, akoby sa jej konečne rozjasnilo, a opatrne sa opýtala: „Nechcel sa už ženiť?“

„Nechcela som ho stresovať. Prečo by mal opakovať tú istú chybu dvakrát?“

Linda sa zasmiala. „Blázniš? S tebou by to hádam nebola chyba,“ povedala karhavo.

„Dúfam, že nie,“ usmiala sa Niki, „ale človek nikdy nevie.“ Obaja o svadbe taktne mlčali. On sa nemal k činu, čo sa dalo chápať. Zároveň vedel, že Niki je zo starej školy a o ruku ho ako dáma žiadať nebude. Kým boli šťastnou rodinkou aj bez papiera, ani na to nemala dôvod. Nechcela ho vyprovokovať do neuvážení činov. Čo ak by cúvol? Alebo by práve vtedy na ňu pritlačil a trval na genetických testoch? Nechcela, aby si to napokon odtrpela Janka. O tom však Linde vykladať nebude.

„Možno sa vezmete neskôr, keď malá podrastie,“ skonštatovala kolegyňa viac-menej pre seba. „Veď vieš, kvôli škole a spolužiakom.“

„Možno.“ Niki neurčito pohodila hlavou a rýchlo si vmiešala cukor do kávy, ktorú im čašníik medzitým priniesol. Nemienila sa ďalej vrátať v tejto téme a Linda ju našťastie pochopila aj bez slov.

Okamžite zvrtila reč inam. „Myslím, že si spravila dobre, keď si zostala tak dlho na materskej.“

Niki prikývla. „Janke to určite prospelo. Pôvodne som sa chcela vrátiť skôr, aj som ju dala na skúšku do jaslí, ale

plakávala, nevedela si zvyknúť. Navyše som si popri materskej celkom slušne privyrobila na prekladoch.“

„A nechýbal ti každodenný stres?“ sprisahanecky sa spýtala Linda.

„Trochu áno,“ prisvedčila Niki.

„Na to, že si tajnostkárka, sa s tebou celkom fajn kecá,“ prehodila Linda veselo a obe sa zasmiali, odpijúc si z pomaly chladnúceho nápoja.

„Asi som sa trochu zmenila,“ naznačila Niki, „alebo pôsobíš tak dôveryhodne.“

Lindina tvár náhle zväžnela, zdalo sa, že mysl'ou odplávala kamsi ďaleko. „Tiež sú veci, o ktorých nerada hovorím,“ povedala nečakane smutne a zahľadela sa na obrúčku na ľavom prstenníku.

Niki sledovala jej pohľad a opatrne sa spýtala: „Si vydatá?“

„Bola som.“

Pomyslela si, že je rozvedená, hoci jej bolo čudné, prečo nosí obrúčku, ale radšej prehltna otázku, ktorá sa jej nástojčivo drala na jazyk.

Po chvíli Linda takmer nečujne vytisla: „Zomrel.“

„Čože?“ vyhrkla Niki, neveriac vlastným ušiam.

„Rakovina.“

„To je mi ľúto,“ povedala úprimne a nevdojak si spomenula na Kamilu, spolužiačku a kamarátku z detstva, ktorá pred niekoľkými rokmi podľahla zákernej leukémii.

„Táto obrúčka je to jediné, čo mi po ňom zostalo.“ Linda po nej zamyslene prešla palcom druhej ruky. „Samozrejme, okrem pekných spomienok.“

„Kedy sa to stalo?“

„Pred piatimi rokmi.“

Niki sa na ňu skúmavo zahľadela. Strata manžela musela zanechať hlbokú ranu na jej duši, a predsa vyzerala ako chodiaca pozitívna energia. Úprimné oči sa jej skoro stále smiali, len veľmi vnímavý pozorovateľ by za nimi vyčítal náznak smútku. Pôsobila ako optimistka, ktorá sa vo

všetkom zlom pokúša nájsť aj niečo dobré. Niki si nevedela predstaviť, ako by znášala Ľubošovu smrť. Vôbec si netrúfla odhadnúť, koľko rán by ešte uniesla po všetkom, čo už zažila. Dúfala, že si to vyčerpala na celý život alebo aspoň na jeho väčšiu časť.

„Neskúšala si... začať nový vzťah?“ len s námahou sa jej podarilo sformulovať otázku. Nechcela vyzvedieť.

Linda pokrútila hlavou. „Kto by už len chcel starú, životom skúšanú babu?“

„Prosím ťa, akú starú babu? Koľko máš rokov? Dvadsaťosem?“

„Skoro si uhádla, mám o desať viac,“ nasilu sa zarehotala Linda.

„Toľko by som ti vážne netipovala. Si taká...“

„Malá a krehká,“ dokončila kolegyňa za ňu. „Vďaka, veď ani ty nevyzeráš na tridsaťšesť,“ vrátila Niki kompliment.

Chvíľu sedeli mlčky, zahľadené do poloprázdnych šálok, ponorené do vlastných myšlienok, a potom Niki prehovorila: „Moji rodičia zomreli, keď som mala dvadsať.“

Linda spozornela, no na nič sa nespýtovala. Jej pohľad však prezrádzal, že napäto čaká, či Niki prezradí viac.

„Zabili sa pri nehode autobusu na ceste do Španielska... išli na dovolenku.“ Ledva dopovedala posledné slová, oči sa jej zaplnili slzami. Ani po toľkom čase o tom nedokázala hovoriť bez emócií. Nepomohlo ani dlhých šesťnásť rokov, aby zabudla na ten osudný deň a na všetky ostatné prázdne a clivé dni, až kým nespoznala Mira, nevrátil sa do jej života Ľuboš, a kým jej pod srdcom nezačal biť nový zmysel všedných dní.

Linda ju chytila za ruku a silno stisla. „Je hrozné, keď máš rodinu a v jedinej sekunde o ňu prídeš. Nie je však dobré uzatvárať sa do seba, treba o tom hovoriť, vyliat' si srdce,“ prehovorila vyštudovaná psychologička. „Ver mi, hovorím z vlastnej skúsenosti,“ dodala.

„Našťastie mám Bublunku,“ povedala Niki viac-menej pre seba a utrela si slzy z líc.